

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Czechoslovak Spirit s.r.o.**, se sídlem Těšnov 1059/1, Praha 1, zast. Mgr. Jaromírem Kráčalíkem, advokátem se sídlem Lipová alej 3205/6, Hodonín, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 15/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2016, č. j. 4889-2/2016-900000-304.1, za účasti osoby zúčastněné na řízení **I) Mast - Jägermeister SE**, se sídlem Jägermeisterstrasse 7-15, Wolfenbüttel, Německo, zast. Mgr. Václavou Burianovou, advokátkou se sídlem Nerudova 1404/5, Plzeň, a **II) REMY COINTREAU CZECH REPUBLIC s.r.o.**, se sídlem Pod Klaudiánkou 1174/4b, Praha 4, zast. Mgr. Evou Hodákovou, advokátkou se sídlem Komenského nám. 56/10, Brandýs nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 3. 2018, č. j. 62 Af 46/2016 – 120, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému tamtéž. Žalovaný jím zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 14. 8. 2015, č. j. 124259/2015-530000-31, jímž bylo rozhodnuto o zabrání 4 962 ks lahví lihoviny Jägermeister o objemu 1 l, obsahu lihu 35 %, s tím, že se jejich vlastníkem stává stát. Stěžovatelka a osoby zúčastněné na řízení byly účastníky správního řízení proto, že připadaly v úvahu jako (původní) vlastníci těchto výrobků.

[2] Společně s podáním kasační stížnosti stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. V doplnění svého návrhu uvedla, že právní úprava umožňuje využití některých zabraných výrobků přímo pro potřeby organizačních

složek státu, jejich prodej v dražbě či zničení. Zmínila také riziko neodborného nakládání, zejména skladování. Má za to, že pokud dojde ke znehodnocení nebo dokonce zničení výrobků, nebude možné je dále prodat a ona nebude moci dosáhnout navrácení prostředků, které vynaložila na jejich koupi, a přijde o předpokládaný zisk. Vznikne jí tak újma, která je nepoměrně větší, než by mohla přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám. Přiznání odkladného účinku nepovažuje za rozporné s veřejným zájmem.

[3] Žalovaný k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že odmítá tvrzení stěžovatelky o možném budoucím prodeji zabraných výrobků. Bez ohledu na to, zda bylo rozhodnuto o zabránění výrobků, nebo by po určení jejich skutečného vlastníka soud rozhodl o jejich propadnutí, jejich vlastníkem se stává stát. Výrobky se tedy ani hypoteticky nemohou dostat do dispozice stěžovatelky. V případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by navíc došlo ke zvyšování nákladů na skladování výrobků. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[4] Osoby zúčastněné na řízení se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřily.

[5] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tedy musí být splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Aby mohl být návrh na přiznání odkladného účinku úspěšný, musí navrhovatel především dostatečně konkrétně tvrdit újmu, která mu hrozí na základě výkonu nebo jiných právních účinků rozhodnutí, vůči němuž návrh na přiznání odkladného účinku směřuje.

[8] Nejvyšší správní soud s ohledem na vyjádření žalovaného předně uvádí, že pro účely rozhodnutí o přiznání odkladného účinku musí vycházet z toho, že stěžovatelka je potenciálním vlastníkem zabraných výrobků a že se mohou dostat do její dispozice.

[9] Rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svojí povahou dočasným rozhodnutím, sloužícím k prozatímnímu uspořádání poměrů mezi účastníky. Soud v něm nerozhoduje o meritů věci ani nepředjímá výsledek jeho budoucího posouzení. V mnoha případech nemá možnost zjistit, zda navrhovateli skutečně vznikne újma, kterou tvrdí. Pro účely rozhodování o tomto návrhu proto postačí předpoklad, že by tento následek mohl nastat.

[10] Otázka, kdo výrobky vlastní (respektive původně vlastnil), doposud nebyla vyřešena a z napadeného správního rozhodnutí i rozsudku krajského soudu vyplývá, že se stěžovatelkou bylo počítáno jako s jedním ze subjektů, který by vlastníkem být mohl.

pokračování

Nejvyšší správní soud nemůže v tuto chvíli předjímat, jakým způsobem bude v projednávané věci rozhodnuto a zda nedojde ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Nepřísluší mu činit si úsudek o budoucím postupu jiných orgánů v jiných věcech. Lze tedy uzavřít, že stěžovatelka prezentuje sled událostí, který v tuto chvíli nelze vyloučit.

[11] Nejvyšší správní soud dále posuzoval, zda újma, kterou stěžovatelka tvrdí, pro ni představuje natolik citelný zásah, že odůvodňuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Z citovaných ustanovení totiž plyne, že přiznání odkladného účinku je výjimečným institutem, který by tedy měl být přiznáván v menšině případů, nikoli zpravidla. Byť by čistě jazykový výklad § 73 odst. 2 mohl svádět k závěru, že při posuzování, zda odkladný účinek přiznat, či nikoli, se poměřuje pouze vzájemný poměr újmy žadatele a újmy jiných osob, není tomu tak. Takovýto mechanický výklad by totiž opomíjel základní znak tohoto institutu, kterým je právě jeho výjimečnost.

[12] Pojímání odkladného účinku jako výjimky z pravidla znamená, že újma, která má hrozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě nebylo uplatněno pravidlo, dle kterého kasační stížnost nemá mít odkladný účinek. Významnou bude újma spíše tehdy, nebude-li možno v případě, že bude napadené správní rozhodnutí naplněno a poté shledáno nezákonným a zrušeno, v podstatných ohledech navrátit v původní stav jím způsobené následky či dopady. Významnou bude též spíše tehdy, půjde-li sice při uplatnění rozhodnutí o následky vratné či napravitelné, avšak takového rázu, že způsobí žadateli vážné obtíže či významné poruchy v jeho životě, fungování, činnosti (srovnej také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014 – 56).

[13] Újma, kterou stěžovatelka popisovala ve svém návrhu, takové intenzity nedosahuje. Byť může nastat situace, že stěžovatelka nikdy nedostane zpět do své dispozice zabrané výrobky, o kterých tvrdí, že byly v jejím vlastnictví, jedná se o zastupitelné věci běžné povahy, pravděpodobně standardní kvality, přesně určeného množství a tedy i ceny. I kdyby tedy nastala situace, které se stěžovatelka obává, tvrzená újma by byla relativně snadno napravitelná poskytnutím finanční náhrady. Zabrané výrobky jsou lahve běžné lihoviny Jägermeister a jejich případné zničení by pro stěžovatelku nemohlo mít jiný důsledek než finanční ztrátu. Opačná situace by nastala např. u zásadního uměleckého díla, jehož hodnotu nelze redukovat na peníze a jehož poškození či zničení by vedlo k takové újmě, kterou by nebylo možné finanční náhradou napravit. Je zjevné, že tak tomu v projednávané věci není. Stěžovatelka ani netvrdila, že by pro ni odejmutí majetkové hodnoty odpovídající nákladům a zisku z prodeje zabraných výrobků znamenalo významnější omezení majetkové kapacity, ohrozilo její podnikání apod.

[14] Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že krajský soud na návrh stěžovatelky přiznal odkladný účinek její žalobě a že tento návrh byl odůvodněn shodně jako návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Se závěry krajského soudu, uvedenými v usnesení ze dne 4. 5. 2016, č. j. 62 Af 46/2016 – 36, však nesouhlasí. Jak bylo výše uvedeno, k přiznání odkladného účinku nemůže vést pouze skutečnost, že stěžovatelce hrozí újma, která je potenciálně větší než újma, která by přiznáním odkladného účinku nastala jiným osobám (krajský soud ji poměřoval s újmou na straně žalovaného, respektive České republiky, která bude muset nést náklady na další skladování

zabraných výrobků). Jak bylo výše vysvětleno, takový přístup by vedl k tomu, že přiznání odkladného účinku nebude výjimkou, ale pravidlem, což je s ohledem na citovanou zákonnou úpravu nepřípustné.

[15] Za popsáných okolností nebyla dána již první z podmínek pro přiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu, že tyto podmínky musí být splněny kumulativně, soud se dalšími z nich nezabýval a kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. května 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu